Давно затерся слід копит.
Давно вже коні продудніли.
А далечі очам не спать,
не похилити слів дозрілих.

Якби хоч здалеку уздріть!
Якби вітри відтіль подули!
Якби зійшла щаслива мить!..
Пішли, пішли і... не вернули.

І, може, впали вже сини.
Мій Боже! Серце — крига.
Щитом господнім заслони,
мечем Архистратига!